Ч. 237 (12.603). Львів, пятниця 24. жовтня 1930. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

11 Число Українського і Білоруського Виборчого Бльоку 11

Тишина перед виборами.

(Від нашого кореспондента).

Луцьк, 21. жовтня 1930.

Четвертий раз Волинь стає до виборів. Але таких настроїв, які тепер запанували у тихій волинській стороні, ще не було. В буденній розмові ці настрої досі окреслювали словом „вбивчі“. Є це настрої непевности й, як наслідок її, морального пригнічення.

Джерела його? Їх богато й бють вони з нашої сумної дійсности. Слід зазначити, що живемо вже „европейським“ життям і пресові вістки відограють у нас уже поважну ролю. А вслід за пресовими вістками ширяться, немов туман над левадами, вістки устні, невідомо ким зроджені, але відомо з якою метою пущені в світ.

З пресових вісток, які викликали деяку депресію, наперед прийшли вістки про арешти б. послів і не тільки наших, але й польських. Перечяканий обиватель миттю почав будувати всякі гороскопи й у числі перших кандидатів на „арештанта“ поставив себе, хоча з неменшим правом міг би поставити себе в числі перших кандидатів на мексиканського президента.

Така вже суґестія. „Коли ковалі коня кують, то й жаба ногу підставляє“, каже народня приповідка.

Врештою, не всі так зареаґували.

До пресових вісток, що обнижували настрій, належать і вістки про події в Галичині, але вони приголомшували маси лише на короткий час, викликаючи згодом, цілком іншу реакцію.

Не можна не відмітити просто дивовижної поведінки деяких місцевих часописів, які проповідують засаду: хто не з нами, той проти нас. Отак, майже офіціоз „Пшеґльонд Волиньскі“ кинув фразу: „Є лише дві відповіди: за побідним Вождом, або проти Нього“ (маршала Пілсудського). Після уступу про „шовіністів Східної Галичини“, що хочуть сіяти ворожнечу між громадянством польським і українським“, недвозначно там говориться:

„Мусимо виразно й ясно сказати, що оба громадянства, звязані традицією давнього щирого співжиття й спільних зусиль для добра Річипосполитої, мають досить *сили*, щоби протиставитися замахам ворожих держав і чинників“.

Тому, що статти говорить про вибори, виходить, що „ворожими чинниками“, проти яких є досить сил для боротьби, є виборчі листи поза листою ББ. Ясно, що подібні заяви не можуть не впливати на полохливого обивателя. Про остаточні наслідки подібних заяв поки-що годі говорити; про них скажуть виборчі цифри.

Оминаючи устні чутки, що набирають форм якихось страхіть, залишається сказати про настрої українських мас, що є наслідком не зовнішніх впливів, а внутрішніх процесів.

Деякі „орієнтальні“ стремління, про які ми в свій час писали в „Ділі“, явно заломалися під впливом вісток зза рижкої смуги й внутрішнього національного росту. Унеможливлення сельробам-лівиці зголошення окремої окружної листи в 57 окрузі цілковито здезорієнтувало нещасних „орієнталістів“. Опинилися вони на дуже прикрому роздоріжжу — до лист: українського і білоруського бльоку, сельроб-правицевого загумінка чи центроліву?! В якому напрямі підуть вони, ще не відомо: очевидно, ждуть наказу згори.

Щодо внутрішнього процесу мас, то тут спостерігаємо дуже цікаве явище. Давно зауважено, що діти після якогось нещастя — смерти батьків, матеріяльних втрат чи великих особистих прикростей — раптом мужніють і стають малими „дорослими“ людьми. Щось подібного бачимо й у життю наших мас. Удари долі з останніх літ поволі з маси-дитини роблять масу-громаду, що вже не тільки цікавиться ширшими питаннями національного й політичного життя, але вже й орієнтується у подіях, виробляє собі світогляд і виявляє певні акти волі.

Облесливі промови й обіцянки, облудливе друковане слово, спеціяльні „страшні“ чутки, що мають своїм завданням викликати психічну депресію, — всі ці засоби стають уже безсилими спаралїжувати народню волю чи спрямувати її на невідповідні шляхи.

Отже помиляються ті, які думають, що тяжкий молот долі лише торощить усе, — він іноді оформлює, гартує й виковує свідомість і волю.

Під ударами цього молота на Волині власне й витворився, як кажуть, „бльоковий настрій“. І очевидно 16. і 23. листопада дадуть нам доказ цього настрою. Покищо на Волині панує тишина.

В. Островський.

Етика і мораль польської преси.

Під повищим наголовком опублікували ми у 223 числі „Діла“ з дня 8. жовтня п. р. передову статтю, яка в цілости підпала конфіскаті. Львівський окружний суд ухилив конфіскату (дотичне рішення суду подаємо на 1-шій сторінці цьогож числа „Діла“) і тому ми цілу статтю на цьому місці передруковуємо.

Львів, 6. жовтня 1930.

Якось недавно читали ми в одній із варшавських ендецьких газет, у „Курєр-і Варшавс-ому“ чи „АВС“, пламенну статтю про те, як то занепало в нинішні часи спочуття моралі й етики, проявляючись у безкарній поневірці людською честю. Пригадуємо собі докладно хід думок у тій статті: санація, мовляв, прийшовши в травні 1926 року до влади, почала кричати про злодійства, від яких вібн кипіло в Польщі у передтравневих часах, при чому без розбору тицяла на право й ліво; тимчасом богато названих „злодіїв“ післятравнева влада зовсім не покликала до судової відповідальности, не маючи підстав для акту обвинувачення, інші знову „злодії“ були судом звільнені від вини і кари. Тимчасом — бідкає автор — роздмухується у пресі (санаційній) само лише підозріння й обвинувачення, а промовчується вислід слідства й присуд, і людина залишається у прилюдній опінії обезславленою, з пятном злодія, не отримавши за нанесену їй кривду ніякої моральної сатисфакції й не маючи ніякого відповідного форуму для регабілітації свого заплямленого імени...

Дуже жаль, що не тямимо вже автора тої статті: ми могли би нині звернутися до нього, схарактеризувати становище цілої не лише санаційної але й ендецької преси до українців, українського життя й поодиноких українських громадян, навести силу конкретних прикладів і спитати чи ш. автор осуджує цю поведінку величезної більшости цілої істнуючої польської преси. Однак ми певні, що почули би сакраментальне „to co innego“. Бо відомою є етика канібала: Погана річ, коли він зїсть мою жінку, але дуже приємно, коли його жінку зїм я.

Те, що діється сьогодні у царстві польської преси є одним великим глумом і наругою над поняттям моралі й етики. Залишаємо вже на боці систематичне *масове* цькування й систематичне *масове* очорнювання і оклеветування, бо воно може бути висловом певної „політики“, а навіть „ідеольоґії“, яка має на меті тримати уряд і польське громадянство з одного боку та українське громадянство з другого вічно у позиції двох ворожих таборів, істнуючих у стані перманентної і безперервної війни. Приймім, що це дійсно є „політичною програмою“ даних власників і редакторів ґазет і що вони використовують лише засоби, які мають лекше довести до тої наміченої собі цілі. Але чейже й для „засобів до цілі“ повинні істнувати якісь межі, — межі, які бодай маркували би сяку-таку пристойність! Чейже історія періодичної преси має за собою триста літ, протягом яких устійнено вже деякі етичні й моральні принципи, які навіть найбільш

Судове рішення про конфіскату.

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 13. października 1930 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 223 czasopisma „Dilo“ z daty Lwów dnia 8. października 1930 r. do Sygn. VI. I. Pr. 232/30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 13. października 1930 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 7. października 1930 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo“ Nr. 223 z daty Lwów 8. października 1930 r. zawierającego w artykule pt. „Jak to buło w Mykulyńciach“ w całości znamiona występku z § 308 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tegoż czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego zakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17 grudnia Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złp. Uchylić natomiast konfiskatę artykułów pt. „Etyka i moral“ oraz „Perspektywy polsko-ukrainśkych wzajemyn“ umieszczonych w Nr. 223 czasop. „Dilo“ z daty 8. października 1930 r. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem artykułu pt. „Jak to było w Mykulyńcach“ ma na celu szerzeniem fałszywych wieści o przebiegu akcji władz administracyjnych, zmierzającej do likwidacji aktów sabotaży, zaniepokoić publiczne bezpieczeństwo, co odpowiada znamionom występku z § 308 uk. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Uchylono natomiast konfiskatę artykułów pt. „Etyka i moral“ oraz „Perspektywy polśko-ukrainśkich wzajemyn“, gdyż treść tych artykułów nie zawiera znamion przestępstwa.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: (підпис нечиткий).
starszy sekretarz.

безпринципну людину повинні обовязувати, якщо лише вона сідає за редакційний стіл. Знаємо, тею, що істнує поважна преса, але й істнують вуличні рептильки, які фірму преси лише опоганюють; істнують теж редактори й публіцисти, але цих титулів уживає теж, на жаль, усяке шумовиння, яке багато більше кваліфікацій має на посередників у брудних справах чи продавців оселедців у базарних будках, ніж на редагування і писання газети. Але є явищем неймовірним і просто жахливим, що на становище заперечування усякої редакційно-публіцистичної етики й моралі стають у державі цілі десятки газет, з яких деякі з довголітнім минулим та богатотисячним накладом, — десятки одиниць, з яких деякі є людьми з високою освітою, відомими назвищами та поважними впливами у громадському житті. Є річчю просто жахливою, коли таких органів преси є аж так богато, що вони затровують уми й душі цілого громадянства і стають фактичними виразниками волі і настроїв цілого народу!

Кілька доривочних прикладів лише з кількох останніх днів. Про арештування о. Галібея подала велика більшість польської преси, як про зловлення безсумнівного підпалича. Наголовки й переконуючий імперативний тон відповідних звісток польської преси спонукав польського священика-сусіда з проповідниці кидати громи на злочинного українського душпастиря. Через два дні вийшов о. Галібей на волю, а все арештування виявилося жалюгідним непорозумінням. Здається нам, що *ні одна* польська газета, яка написала про арештування **„księdza podpalacza"** не повідомила про його звільнення і не спростувала свого обвинувачення! Про лікаря д-ра Терлецького в Дрогобичі проголошено світові, що в його домі найдено 20 крісів. Це показалося сущою брехнею, але ніхто із тих, що її видрукував, не вважаж за відповідне, брехню відкликати. Коли арештовано сина б. ген. Тарнавського, студента Мирона, органи польської преси використали цей факт, щоби накинутися і на батька і на цілу б. Укр. Гал. Армію. Випущення Тарнавського на волю солідарно промовчано. „Діло" названо „півофіціяльним органом УВО"; колиж „Діло" оголосило цілий цикль статтей проти підпалів — та сама газета про ці статті не згадала ні словечком. На українські партії йшла шалена нагінка за їх „мовчанку" в справі підпалів, — ігноруючи, очевидно, офіціяльну й неофіціяльну партійну пресу. Колиж появився офіціяльний комунікат 3-ох політичних партій — ціла низка польських газет, присвячуючих щоденно цілі шпальти нагінці на українців, цю заяву поминула глухою мовчанкою. Або справа „звязку УНДО з УВО" та „переговорами" у ген. секретаріяті УНДО. Ген. секретар д-р Макарушка негайно після ревізії склав на поліції вичерпуючі зізнання, а в „Ділі" появився півофіціяльний комунікат, вияснюючий, що управа УНДО-ння при вирішуванні участи у виборах станула на принципіяльному становищі, що бльокуватися можна лише з відомими і фактично істнуючими політичними партіями, а жадними групами, гуртками чи особами і тому не могла вести ніяких ділових переговорів про виборчу кооперацію. Але тих органів польської преси, які пустили першу брехню, це вияснення не обовязує: воно для неї є „викрутом", про який не варта навіть згадувати! Або з самим пок. Головінським: арештовано його під замітом ріжних злочинів. Але не чекаючи вислідy слідства й суду відразу проголошено його справником і винуватцем усього того, що йому закидають, додаючи ледви не щодня інші провини й лаючи вуличними словами. Обвинувачений уже не може боронитися, а його родина лише у посмертній згадці скромно зауважує, що покійник сидів уже раз 14 місяців у слідчій вязниці під ріжними замітами — і по переведеній судовій розправі був випущений на волю. Цей факт польської преси не обовязує! Вона аподектично, згори пятнує людину і не допускає навіть тіни можливости, що підозріння могло бути лише підозрінням!

Постійне перекручування фактів, постійне фальшування правди, постійне оперування злобними видумками, постійна іграшка людською честю, для якої нема найменшого зрозуміння, найменшої пошани — це страхітливий образ моралі й етики величезної частини польської преси! Веде в ній провід краківський санаційний „Іл. Курєр Поцодзенни", але секундують йому і львівський ендецький „Львовскі Курєр Поранни" і неосанаційне „Слово Польске" і три четвертини варшавської преси, яка з львівських польських газет виловлює лише те, що могло би послужити зброєю *проти* українців, з повним нехтуванням преси української і з повним нехтуванням обєктивної правди.

Які наслідки може дати виховування громадянства *такою* пресою?

Перспективи польсько-українських взаємин.

Програма львівських санаторів на розвязку української проблеми в Польщі як виборче гасло.

Під повищим наголовком опублікували ми у 223 ч. „Діла" з дня 8. X. 1930 р. статтю, яка підпала конфіскаті. Львівський окружний суд ухилив конфіскату (дотичне рішення суду подаємо на 1-шій сторінці „Діла") і тому ми цілу статтю на цьому місці передруковуємо.

В органі львівських санаторів (ББ), що має назву: **„Chłop, tygodnik gosp.-oświatowy obozu Marszałka J. Piłsudskiego"**, в 39. числі з 5. жовтня 1930 р. стрічаємо на передовому місці статтю, присвячену Центролівові, п. н. „Шахрайство і зрада", в якій дослівно читаємо:

„Сповнилися наші передбачування. Хтож нам може тепер закинути, що, називаючи колись ендеків, вітосівців і „стронніцтво хлопске" зрадниками національної справи, ми говорили неправду? Скільки-ж то людей пригадує собі, якто ендеки та вітосівці також писали, що соціялісти і „стронніцтво хлопске" хотіло і далі хоче запровадити у Сх. Галичині т. зв. територіяльну автономію? Знаємо, що значить така автономія. **Є це ніщо інше як віддання польського хлопа у Сх. Галичині в гайдамацькі руки і в руки гайдамацьких саботажистів, які бажалиб усіх поляків вирізати без милосердя. Введення територіяльної автономії у Сх. Галичині, то поворот до 1918 року, коли гайдамаччина била і морлувала старих і молодих поляків, а тюрми були переповнені найліпшими синами нашої батьківщини. Знаємо тих харцизів (збіруф) і знаємо правління тих нікчемних австрійсько-пруських наємників, які знущалися над польським народом у 1918 р. Тому то на саму думку, що правління у Сх. Галичині моглиб виконувати українці, мурашки пробігають по тілі кожного чоловіка. Нехай-же це нікого не зливує, що колиб колись мало прийти до того і колиб знайшовся такий уряд у Польщі або така політична партія, які разом хотілиб віддати правління у Сх. Галичині (в ориг.: Малопольске) в руки гайдамаків, то вони мусілиб рахуватись зі стихійним бунтом усього польського населення, здатного до крайного посвячення в обороні слушних і святих прав у тутешній частині Річипосполитої.** А коли так, то послухайте, що робили ендеки, вітосівці і „стронніцтво хлопске". (Всі підкреслення наші. — Ред.).

„Ось опозиційні партії утворили один виборчий бльок у Сх. Галичині. Отже ідуть у нас разом до виборів соціялісти, ендеки, вітосівці і „стронніцтво хлопске". Товариство першорядне! Соціялісти і „строн. хлопске" хочуть територіяльної автономії для русинів і хочуть відлучення косцьола від держави. Знаємо, що це значить для Сх. Галичини. Правління віддати українцям і усунути косцьоли, — а це кінець польського елементу. А щож на це ендеки і вітосівці? Замовкли! А замовкли тому, бо боротьба за мандати глушить у їх душах голос народового сумління. Знаємо тих людей. В устах повно народових гасел, але коли мова про мандат і політичний ґешефт, то з кожного з них вилазить найзвичайніший обманець і партійний крутій. Так, бо на те нема іншої назви і такої лайдацької партійної торговлі не можна назвати інакше. Нехай польський хлоп про все те знає і нехай тепер вибирає. Нехай знають про те і **ксьондзи, що були досі головною підпорою ендеції** у Сх. Галичині.

Схарактеризувавши так прегарно українців та їх коштом також цілий центролів, орган „табору марш. Й. Пілсудського" характеризує і себе та розгортає перед своїми читачами сконденсовану програму своєї політики. Ось і вона:

„По другій стороні центроліву стоїть одностайний і суцільний табор Маршала. Йдемо до виборів зі старими гаслами: **Ми автономії нікому не дамо.** Нашого косцьола будемо боро-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ЖОВТНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 40)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

„Якийсь чорт, а не чоловік! Я вийшов від нього заморожений аж до костей. Добре бодай, що я трохи підбадьорився візитою на Сен-Гійом. Князь, якого я там пізнав це була проста душа, щирий, говіркий і чемний. З якою любовю говорив він про нашого пароха! Кожний, хто прийшов від того його приятеля, міг напевно рахувати на його піддержку! Що за порядна та чесна людина! Він відразу почав приятелювати зі мною. Подав мені табакирку, щипнув за вухо, а коли я відходив пацнув по лиці зі словами:

„Я беру на себе вашу справу. Небавком будете мати те, що вам треба. А покищо можете до мене заходити якнайчастіше.

„Я відійшов від нього захоплений.

„Два дні я не показувався з чемности. Аж на третій день я зважився заглянути до княжої палати. Якась тичка у синій золоченій уніформі питає мене, хто я такий. А я йому звисока:

„Скажіть, що я від пароха з Сен-Нізіер.

„За хвилину вже був назад: „Князь дуже зайнятий і просить вибачення, але „будь ласка зайдіть в якийнебудь інший день." Я, очевидячки, вибачив це князеві і на другий день у той-же час прийшов знову.

„Та сама тичка стояла там нахилена над балюстрадою. Коли цей служака побачив мене здалека сказав рішучим голосом:

„Пан князь вийшли.

„Ну, добре! — відповів я — я зайду пізніше. Будьласка, передайте йому, що це від пароха з Сен-Нізіер.

„На другий день я знову вернувся, і на третій, за кожним разом із тою самою невдачею. Одного разу князь купався, другого пішов на богослуження, третього грав у мяч, а четвертого мав гостей. „Чуєш? гостей! гарне виправдання. А я що таке? я не гість чи що?"

„Остаточно та моя вічна фраза „від пароха з Сен-Нізіер" стала така смішна, що я не мав уже відваги казати, від кого приходжу. Той великий блакитний папугач, що стояв при вході, за кожним разом, коли я відходив, кричав за мною тим самим поважним тоном:

„Ви, пане, приходите певно від пароха з Сен-Нізіер."

„З цього сильно сміялися інші папуги, що вешталися по подвірі. Купа блазнюків і вже! Ех, якби я так був міг копнути їх кілька разів уже від себе, а не від пароха з Сен-Нізіер."

„Минуло яких десять днів від мого приїзду, коли одного вечора, вернувшися похнюпленим з вулиці Сен-Гійом — а я присягнув собі ходити туди так довго аж викинуть мене за двері! — я найшов у сторожа лист. Згадай від кого?... лист від графа, графа з вулиці Ліль, який прохав мене зайти негайно до його приятеля маркіза Гаквіль. Там треба було секретари...

„Можеш уявити собі, яка це була втіха і яка лекція для мене! Той холодний, шерсткий пан, на якого я зовсім не рахував, заопікувався мною, а той другий такий маніжливий казав мені цілий тиждень ходити попід свої вікна, як якій повії і вислухувати безсоромних насмішок від панських папуг з мене і з нашого пароха... Так виглядає життя, мій друже! у Парижі можна хутко його пізнати.

„Не гаючи ні хвилини, я побіг до маркіза Гаквіля. Побачив я дрібного старця, худощавого, жвавого та ворушкого як бжола — клубок нервів. Побачиш, що це за людина: голова справжнього аристократа, інтелігента, блідава, волосся як в їжака, а яке око! бо має він тільки одно око — друге викололи йому в поєдинку. Зате те, що йому лишилося таке ясне, таке промовисте, таке пронизуюче, що не можна навіть назвати маркіза сліпим. В його однім оці силить два, ось і все.

„Коли я станув перед цим дивним старушком, я почав деклямувати формули банальної чемности. На це він перебив мені:

„Стрівайте! без фраз. Я цього не люблю. Перейдім до фактів. Я рішив списати свої спомини. Правда, що я взявся до цього трохи пізно і не маю багато часу перед собою, бо дуже старіюся. Я обрахував, що використовуючи якнайточніше свій час, треба мені ще трьох літ життя, щоби закінчити свою працю. Маю сімдесять літ — ноги вже ослабли, але голова ще тримається. Маю надію, що проживу ще три роки і докінчу свої спомини. Але не можу втратити ні хвилини. Мій попередній секретар не розумів цього. Той дурень — зрештою дуже інтелігентний хлопець, яким я був захоплений — забив собі цвяха в голову, що є закоханий і що мусить женитися. Аж до того часу все йшло як слід. Але нині вранці той смішака прийшов до мене прохати відпустки на два дні на його шлюб. „Два дні?" кажу „ані одної хвилини..."

„Але-ж пане маркізе...

„Нема ніякого „але..." Коли відійдете на два дні, то відійдете зовсім.

„Тоді я відходжу, пане маркізе."

„Щасливої дороги!"

(Продовження буде.)

вити, бо це обовязок кожного поляка. Нікого не каптуємо. Ідемо з відкритим шоломом до виборів і до певної перемоги. А біля нас стануть усі ті, які хочуть утримати **польськість** і силу нашого косьцьола у Сх. Галичині. Нарід нехай вибирає, по чиїй стороні має стати, чи по стороні шахрайства і народової зради, чи по стороні табору Маршала Пілсудського, який не на те боровся за велику і сильну Польщу, щоби її шарпати на кавалки і ділити **між гайдамаків.**"

Досі не читали ми чогось у цьому роді навіть у єндецькій пресі. Тут уже можна говорити не про найнижчого сорту демагогію передвиборчого часу, але про щось далеко гірше, бо про цілковиту моральну нікчемність автора цитованої статті. Ця нікчемність стане тим яскравішою, коли скажемо, що та сама львівська санаційна організація видає апальогічний тижневик в українській мові п. н. „Селянин", щоби вербувати для себе прихильників і навіть членів серед українського населення. У „Селянині" цієї програмової статті нема. Там є за те щось зовсім протилежне для тих українців, що підуть до табору „Марш. Й. Пілсудського". Більше про те писати хіба не варто.

Повні окружні листи

кандидатів Українського Виборчого Бльоку ч. 11.

Виборча округа ч. 53 — Станиславів, Товмач, Богородчани, Надвірна, Коломия, Городенка, Снятин, Косів і Печеніжин.

Сойм:

1) Д-р Макух Іван, б. сенатор (УСРП).
2) Галущинський Михайло, б. сенатор (УНДО).
3) Вахнюк Михайло, учитель (УСРП).
4) Чукур Юра, господар з Ковалівки (УНДО).
5) Білинський Богдан, агроном (УСРП).
6) Заваликут Іван, б. посол (УНДО).
7) Комищук Микола, господар з Ковалівки (УСРП).
8) Д-р Николайчук, адвокат у Надвірній (УНДО).
9) Глум Федір, господар у Викторові (УСРП).
10) Савчин Петро, господар (УНДО).
11) Новак Микола, робітник з Коломиї (УСРП).
12) Олесницька Софія зі Станиславова (УНДО).
13) Коберський Остап, кооператор (УСРП).
14) Гнатковська Олександра (УНДО).
15) Д-р Ладика Дмитро, б. посол (УСРП).
16) Д-р Мурович Володимир, адвокат (УНДО).
17) Матчак Михайло, журналіст (УСРП).
18) Бойчук Дмитро з Коломиї (УНДО).

Сенат:

1) Галущинський Михайло, б. сен. (УНДО).
2) Д-р Макух Іван, б. сенатор (УСРП).
3) Черкавський Олекса, б. сенатор (УНДО).
4) Гаджировський Юрко, господар (УНДО).
5) Д-р Навроцький Остап, адвокат у Делятині (УСРП).
6) Домбчевська Ірина зі Стрия (УНДО).
7) Лаврук Михайло, господар з Іспасу (УСРП).
8) Д-р Мурович Володимир, адвокат (УНДО).

Виборча округа ч. 58 — Кремянець, Дубно і Здолбунів.

Соймова листа:

1) Жук Семен, учитель і б. посол (УСРП).
2) Нівинський Антін, кооператор зі Здолбунова (УСРП).
3) Кибалюк Неофіт, журналіст (УНДО).
4) Д-р Стахів Матвій, журналіст у Львові (УСРП).
5) Яськевич Петро, кооператор у Кремянці (УСРП).
6) Січковський Сергій, дрібний купець у Кремянці (УНДО).
7) Литецюк Данило, господар (УСРП).
8) Кравець Микита, робітник у Кремянці (УСРП).
9) Назар-Назарчук Федір, Панталія, пов. Дубно (УНДО).
10) Романюк Іван, кооператор у Почаєві (УНДО).

*

До листи кандидатів виборчої округи ч. 57 — Луцьк-Рівно-Костопіль.

У звязку з оголошеною у вчорашньому числі „Діла" повною листою кандидатів з виборчої округи Луцьк-Рівно-Костопіль, повідомляємо, що ЦК УНДО поставив на першому місці кандидатів тієї округи п. Володимира Островського і лише на його власне бажання його кандидатуру знято та поставлено на 1. місці п. Зеновія Пеленського.

Розстріли на Кавказі.

А. Т. Е. Рига. Радянський суд у Грознім на Кавказі судив провідника повстанців Садуєва, який оголосив себе вождом гірських племен північного Кавказу і видав відозву, закликаючи до безпощадної боротьби проти радянської влади для створення вільної кавказької республики. Окружений червоними військами, Садуєв підчас битви дістався в полон і станув перед судом. Його засудили на кару смерти і розстріляли разом із 5 його прихильниками.

Водне будівництво в Польщі.

Під такою назвою принесло львівське „Слово Польске" з дня 22. жовтня ц. р. цікаву статтю, з якою повинні познайомитись і наші громадяни. У статті між іншим читаємо:

„Ріка Сола, як і більшість наших гірських рік, в пору повеней спричиняла великі втрати, винищуючи майно і дорібок дооколичних мешканців. Біг води в Солі виносить нормально 18.6 м. на секунду, а при повені 1300 м. на секунду. Хвиля буває звичайно коротка, але дуже висока. Тому явилась конечність урегулювати Солу, передовсім для меліораційних цілей і з тією метою порішено побудувати величезну таму. Місце для утворення тами є дуже пригоже, бо по обох боках ріки є узгіря, які по вибудуванні тами творилиб великий, природний басейн. Тама піднесе в тому місці воду на 22 м. в гору, в довжині 6—7 км. проти бігу ріки. Поємність басейну виноситиме біля 35,000,000 кубічних метрів води. Перед повінню, залежно від висоти сигналізованої хвилі, басейн буде цілком, або частинно випорожнений, і буде спроможний утримати навіть найбільшу хвилю повені. Тама матиме численні перегороди, які залежно від висоти хвилі будуть відповідно перепускати воду, і тим чином регулювати відплив води підчас повені.

Головним завданням тами буде забезпечення теренів над Солою від знищень виливами ріки. Для замортизування коштів будови тами порішено вбудувати в таму водяний збірник у силі 12.000 кільоватів, які продукуватимуть 25,000.000 кільов. год. річно. Цей водозбір буде витворювати електричну енергію для продукції сили і світла для трьох найбільших промислових повітів: бельського, живецького та вадовіцького. Цілу енергію продукції продасться, бо, як видно з переведеної анкети, запотребування цих 3 повітів в електричности виносить понад 50,000.000 кв. год. річно.

Як видно з переведених калькуляцій і коштопису, ціна електричної струї буде дуже низька, при чому водяне заведення замортизує цілковито будову цілої тами.

Вибудування цієї тами є величезним підприємством і буде засобом змеліоризувати велику смугу краю та виконанням частини пляну електрифікації держави при вживанні водяної сили.

Крім цих згаданих цілей, тама в Порубці сповнить ще одно завдання, а саме, великі маси води в басейні підчас посухи можнаб випустити і тим чином частинно піднести рівень води в горішнім бігу Висли, що малоб велике значіння для врегулювання Висли на просторі кільканацяти кільометрів.

Термін закінчення будови не є стисло устелений, але можна сподіватись, що робота буде скінчена за 3—5 літ.

Крім цього проектується подібне, але ще

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ЖОВТНЯ 1930.

ЯР. МАНДЮКОВА

ЧАРИ БЛАКИТНОГО МОРЯ.

Пристань у Марсей. — Меви. — У ресторані. — На березі. — Окраса міста.

Море це жива істота, що раз молодою дівчиною тріпочеться, легеньким зводливим усміхом манить у свої обійми, пристрасно душить й кидає без жалю, простягаючи рамена по іншого, то наче стара жінка — морщить обличча й сердито піниться, насуплюючи брови.

У Марсею, воно заняте торговлею й промислом, мало звертає уваги на свою красу. Місяцями не мите, не чесане, затиснене у вузькі кліщі пристані гойдає на своїх раменах сотні чужосторонніх кораблів. Повівають з вершків прапори, мішаються дивовижні назви. Кольоси горячої Африки висипають марсилійцям коші повні бананів, кокосів, дактилів й тисячі бочок альжирського вина. З Австралії точать бавовняні балі й цілі стирти з горіхами.

Можете цілими днями ходити по широкій камінній гаті, що відділює низку басейнів від моря й не нудно вам. Довгими раменами зі залізними лопатами хапають стирти дощок, й в одній хвилині вони вже на споді корабля, а там угорі зависла у повітрі корова, перевязана широким поясом і ричить, що сили. На двірці морської залізниці вічний крик, вереск, метушня й безладдя. Тільки там далеко, далеко, на блакитних хвилях, несеться корабель, маєстатично, гордо, а за ним білими цятками пілітають юрби білих мев, то зринають, то припадають до хвиль, охолоджуючи розігріті крильця.

Чомусь, находить мені на думку „Альбатрос" Бодлера, де поет описуючи красу цього гарного птаха на тлі морських хвиль, співчуває з ним, якщо він попадеться в неволю на корабель. Тут на широких просторах, він могутній володар, там стає нікчемним рабом... Які бідні, ці білі, гарні меви в зоольогічному городі Шенбруну, чи Берліна, як сумно ходять по грязющі між залізними прутами клітки, там і назад, там і назад, а їхні посестри купаються у золотих промінях сонця й води.

Марсилієць цілими днями сидить на березі й приглядається красі моря. Курить коротку люльочку, заложить берет на голову й ловить рибу, або латає човни, співає й сміється великими чорними очима, широко розхилюючи рота. Сміється, як полудневе сонце безжурно — весело.

В ресторані на „Бульвар де Дам" вгощають нас марсилійською стравою „буябес". Є це густа зупа, що складається з богатьох родів морських риб, варених у білому вині, приправлена цибулею та всяким корінням.

Боязко пробую цю неозначеної краски мішанину й вона, можна сказати, зовсім до людей. Нам приносять всякі салатки, сири, овочі й вино; стіл аж угинається від накриття; а це в них „дежене" — полуденок. У кутку, грають карти. Нечайно грачі зриваються від столика, карти летять на долівку, гроші розсипаються, йде гостра виміна слів, мішаниною італійсько-еспано-французькою мовою. Дві партії, червоні наче когути, стають проти себе з кулаками. Один з них бє рукою по столі аж склянки дзеленькотять. Хоронимось у темний куток, щоби при нагоді дечого не обірвати, та господар сміється й каже: „не бійтеся, це їхня звичайна балачка, видко, що ви чужинці, не знаєте нашої вдачі".

Дійсно, за кілька хвилин грачі сидять знов при столику, наче б нічого й не сталося, та весело регочуться.

Оглядаємо картини; одна з них показує, як ціла юрба сардинок атакує пристань, на другій північний сухий вітер „містраль" перевертає марсейські вежі, на третій стрункий парижанин перехвалюється, що вони тільки закинуть удочку до Сени, а рибка вже тріпочеться. Грубенький марсилієць каже: „Е, що там у вас, у нас, щоб води набрати, треба риби відгортати".

У старій пристані, що вузьким язиком входить у місто цілий склад кораблів. Гамір і крик такий, що власного голосу годі дослухатись.

На березі снуються мурини у французьких військових уніформах й у білих довгих одягах араби, що саме повисідали з пасажирського корабля. Крізь авта й вози запряжені мулами годі протиснутися, так усі кудись страшенно спішаться. Широким, пересувним мостом, що завішений на 86 метрових залізних стовпах, переїздимо 250 метровий простір, що замикає брудно-зелену воду, по якій плавають всякі лушпинки, тріски та інша всячина.

Зовсім безпечно, сухою ногою, стаємо на другому березі забудованому великими камінними фортами „Ніколя", що зовсім купаються в морі.

Хоч як жаль дорогого часу, нам годі встоятись перед спокусою морської купелі, тимбільше, що полудневе сонце так сердешно припікає, а купелі „Каталян" зовсім близенько. Ми зовсім не звертаємо уваги на великі військові вправи, а скоренько збігаємо по східцях, та кидаємось на хвилі моря, як інші гості запорпуємося у горячий пісок то гойдаємося на білих гребенях моря.

Найкраща партія Марсей це екзотичний город, де на тлі пальм, альое та кактусів красуються величаві будівлі медичного факультету, та інституту Пастера. На високій скелі, що дико спускається в море, стоїть мраморний памятник „жертвам моря". На зломаній щоглі стоїть моряк і на руці тримає втопленого товариша. Німий, трагічний жест, а скільки змісту!

На високій горі, знімається костел „Нотр-Дам де ля Гард" з високою вежою, а на вершку, велика золочена стать Матері Божої з маленьким Ісусиком, наче сторожить міста й благословить

більше підприємство на Сяні і на Дунайці. На обох цих ріках будуватимуть збірники поємности по 1000,000,000 кубічних метрів води разом з водними заведеннями, що продукувалиб річно 50,000,000 кв. год. кожний окрема. Хоч термін реалізації цих плянів годі усталити, маємо надію, що державний скарб здобудеться на це зусилля, чим причиниться до упромисловлення великої смуги держави, а тим самим до піднесення загального рівня культури".

Плян використання водної енергії, як бачимо, дуже гарний і особливо принадний тим, що рівночасно зрегулює дику гірську ріку. Очевидно, що реалізація цього пляну буде коштувати планетарні суми. Тепер пригадаймо собі, що наші східньо-галицькі потоки виривають шороку і заподівають несамовиті шкоди населенню. Але досі ми не тільки не чували нічого про якийнебудь плян використання водної енергії тих потоків, але й не чули ні згадки про плян самої їх регуляції. Вони надалі будуть дикими.

Арештування ще одного б. посла.

Дня 21. жовтня ц. р. арештовано б. посла *Рогуцького Миколу* (УСРП) у Рудках. Причина арештування невідома.

Арештовані б. українські посли.

Досі арештовано 17 бувших українських послів і трьох бувших українських сенаторів. Арештовані посли такі: 1) д-р Блажкевич Іван (УНДО); 2) Васильчук Павло (б. член Сельсоюзу на Волині вже засуджений на рік тюрми); 3) Вислоцький Олександер (УНДО); 4) Заваликут Іван (УНДО); 5) д-р Західний Михайло (УПП); 6) Кохан Володимир (УНДО); 7) Кузик Степан (УНДО); 8) о. Куницький Леонтій (УНДО); 9) Кунько Антін (УНДО вже звільнений з арешту); 10) Когут Осип (УСРП); 11) Ліщинський Іван (УНДО); 12) Максимович Антін (УНДО); 13) Палійк Дмитро (УНДО); 14) о. д-р Пелліх Володимир (УНДО); 15) Целевич Володимир (УНДО); 16) Яворський Олекса (УНДО вже випущений на волю); 17) В останній хвилі довідуємося про арештування б. посла Рогуцького Миколи (УСРП). Споміж б. українських сенаторів арештовані слідуючі: 1) о. Татомир Юліян (УНДО); 2) Кузьмин Микола (УНДО); 3) Козицький Сергій (член б. Сельробу-правиці).

Лотишська преса про пацифікацію у Сх. Галичині.

Лотишський часопис „Рігаеше Рундшав" містить статтю, в якій докладно обговорює пацифікацію у Сх. Галичині та саботажі. Стаття має заголовок „Сх. Галичина в огні". З огляду на цензуру не можемо подати змісту тієї статті.

Із китайського кітла.

З Шангаю прийшли вісти, що комуністи схопили італійського єпископа Міганія і 6 священиків та 10 французьких черниць і вивезли їх невідомо куди. Другого дня у місті Кія найдено трупи двох священиків. Комуністи оголосили, що видадуть єпископа тільки за великий викуп, а коли викупу не дістануть, єпископ згине.

Бразилійське повстання поширюється.

А. Т. Е. Льондон. Бразилійська провінція Мотто Ґроссо прилучилась до повстання. Федеральні війська, що були на цій території, виповіли владі послух. Один зі старшин оголосив себе президентом цієї провінції.

Про українізацію забули.

Під таким заголовком містить „Червона Ґазета", що виходить у Ростові над Доном ось який допис: „Станиця Полтавська: За пляном наша станиця повинна6 давно зукраїнізуватися, але цього і досі нема. Не зважаючи на те, що в станиці велика кількість українських сил, українське населення, то всю роботу по установах ведеться російською мовою. За українізацію ніхто не дбає. Працюють, як і працювали українською мовою лише школи. Навіть стінна ґазета видається по російськи, хоч кожний читач володіє українською мовою. Народний суд не українізовано. Отак у нас заводять українізацію".

В іншому числі тієї ґазети читаємо:

„Хутір Покровський, це хутір український. Раділи люди, думали, що з новим роком буде українська школа. Прохали, але вчителя українця примусили вчити дітей по російськи. І вчитель і діти говорять по українськи, а як зайдуть до кляси, то по російськи. Чому район видав розпорядок, щоби школа була російська — не відомо".

Що діється в нашому краю.

ВІД РЕД.: З уваги на конфіскату у вчорашньому числі „Діла" всіх наших дописів з краю в цій рубриці, в яких ми самі вичеркували ті місця, які могли не подобатися цензурі, ми примушені відтепер подавати тільки самі назвища місцевостей і людей.

ЯВОРІВЩИНА.

В останніх днях відділи 14. полку уланів Язловецьких були між іншим у селах: **Старий Яжів, Молошковичі, Чернилява, Свидниця, Нагачів, Дроґомишль, Прилбичі, Наконечне.** В усіх тих селах були по свідоміших громадянах (в Яжові Старім у Ковалика і в 9 інших селян, в Молошковичах у Гарасима й інших, в Черниляві у 70 селян, у Свидниці у 37, в Нагачові у 16, в Дроґомишлі у 14, у Прилбичах у 80) та в читальнях і кооперативах.

СТАНИСЛАВІВЩИНА.

Ескадрона 6. п. уланів переводила ревізію між мешканцями **Залуква** та **Вислобоки** (Станиславівщина). Польські джерела повідомляють, буцімто в Г. Германовича найшли втятий кріс, 5 ножиць до перетинання дроту та льорнетку. Той парубок утік.

Одночасно повідомляють нас про гостину відділу уланів у селі **Тязові**, де вони відвідали кількадесять селян і місцевого пароха та читальню й кооперативу.

ЗБОРІВЩИНА.

Дня 29. вересня приїхав 22. полк уланів з Бродів до села **Ярославичі.** Найчисленніша гостина була у місцевого пароха о. Джулинського: 5 старшин, 40 уланів мужви і 45 коней. По 10 уланів і стільки коней розміщено по всіх свідоміших селянах. Були теж в кооперативі. Відси після 4-годинного постою вибралися до **Підгайчик** і **Ярчовець.** Дня 30. вересня перевела поліція 3-годинну ревізію в о. Павла Джулинського в **Ярославичах.** Не найшли очевидно нічого. Відбулися також ревізії в о. Лошнія у **Грабківцях** і в о. Олійника в **Августівці.** У них не найдено теж нічого.

Дня 5. ц. м., в неділю рано, зявилася в селі **Розгадові**, пов. Зборів, поліція поморянського постерунку, підсилена сусідніми постерунками й аґентами та почала труси й арешти. Між іншими зробили основну ревізію у голови місцевого „Лугу" Ілька Стефанишина. Після цілоденної пацифікації приарештували 5 луговиків, а саме: Ілька Стефанишина, Теодора Коваля, Михайла Стефанишина і двох братів Сенчишинів, яких забрали на постерунок до Поморян. Цілий тиждень опісля повторялися арешти громадян Розгадова. Тепер 6 арештованих громадян Розгадова сидить у тюрмі в Бережанах, яких назвища подамо пізніше. Слід зазначити, що у згаданих вище двох селах, як також і в околиці, не було ніяких підпалів.

РАДЕХІВ.

Дня 3. жовтня ц. р. в 8. год. рано перевела місцева поліція на чолі з повітовим командантом ревізію у б. посла о. д-ра Пелліха, пароха в **Радехові.** Нічого не найшла, але забрала кілька примірників „Розбудова Нації." О. д-ра Пелліха арештовано і відвезено до вязниці в Золочеві.

Того самого дня перевела поліція в асисті тайного агента ревізію в місцевого громадянина Михайла Панасюка, голови „Сокола" і забрала кілька книжок видання „Просвіти". А другого дня покликано його на вправи до війська.

Дня 16. жовтня перевела місцева поліція в асисті поліційних агентів ревізію в домі й канцелярії адв. д-ра Яр. Селезінки, в Повіт. Союзі Кооператив, Народньому Банку, читальні „Просвіти", Союзі Українок, а 17. жовтня в книгарні філії „Просвіти" й у випозичальні книжок чит. „Просвіти." Нічого не найшли ніде, але забрали кілька книжок видання „Просвіти" і „Нового Часу". В ночі з 18. на 19. жовтня (в 2. год.) арештовано адв. д-ра Селезінку і п-ню Селезінкову та відвезено до Золочева, звідки їх обоїх випущено на другий день на волю.

УРМАНЬ, ПОВ. БЕРЕЖАНИ.

В дні 4. ц. м. приїхали до **Урманя**, пов. Бережани, улани 9. теребовельського полку, стаціоновані в тому часі в поблизькому селі **Конюхи**, під проводом поручника Чеховського. Вони обставили село та почали пацифікацію. Після переведеної основної ревізії у місцевого пароха о. дек. О. Гавриша, забрали його сина Антона, абс. торг. школи, до місцевого громадського уряду, де спровадили також багато селян. Між іншими спровадили там також Антона Гавриша, Василя Кулика, Гринька Кулика і Михайла Когута та багато луговиків. Перевели також труси у кількох свідомих місцевих громадян і в місцевій кооп. „Поступ." Відїзджаючи після цілоденної пацифікації з села, забрали зі собою до Конюх Антона Гавриша, якого щойно по 4 днях арешту випустили на волю.

КОПИЧИНЕЧЧИНА.

Хоч у копичинецькому повіті не було ніяких саботажів, то всетаки повітове староство порозсилало на днях до всіх громад такий обіжник: **Starosta powiatowy w Kopyczyńcach. L. 222. Kopyczyńce dnia 14. października 1930. Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie. W związku z przewidzianym przyjazdem do tut. powiatu oddziałów kawalerji, które kwaterować będzie kolejno w każdej gminie, polecam Panu Naczelnikowi przystąpić już obecnie do przygotowania odpowiednich kwater na pomieszczenie 150-ciu ułanów, 150-ciu koni, jakoteż zabezpieczyć sobie dostarczenie potrzebnej paszy na wyżywienie koni i odpowiednich wiktuałów żywnościowych dla żołnierzy. Starosta powiatowy: Janowski".**

Не саботаж, лише недбайливість.

Дня 7. жовтня машиніст поїзду та ревізійний шлюсар повідомили поліцію, що якийсь саботажист розкрутив гальму поїзду Львів-Зимна Вода. Слідство ствердило, що оба згадані залізничники наслідком недбайливости не злучили з гальмою трьох останніх ваґонів поїзду, а зі страху перед відповідальністю сказали, що це зробили саботажисти...

Франція прагне мира.

Як подає французька преса, Тардіє виголосив на днях у трьох містах промови про теперішню політику Франції. Тардіє обороняв республиканський лад перед нападами противників демократії і заявив, що Франція не має причин до песимізму. Вся енерґія Франції звернена на внутрішню відбудову і на справу збереження мира. „Франція стоїть на службі найшляхотнішої справи, справи европейського мира".

Французькі соціялісти мали на днях нараду у справі замирення Европи. Деякі промовці висловили погляд, що Франція повинна дати іншим державам приклад та почати від себе акцію розброєння. Учасники нарад вказували на те, що зріст націоналістичних настроїв у Німеччині та Італії загрожує мирові. Соціяліст Ґрумбах заявив, що тепер прийшла пора, коли французький нарід має велику нагоду зліквідувати старий спір з Німеччиною та навязати добросусідські відносини, бо без згоди між Францією та Німеччиною европейський мир скоро буде нарушений.

Рахманінов контрреволюціонер.

„Вечерная Москва" почала наґінку проти композитора Рахманінова, якого твори продуковані на концертах, пересякнені контрреволюційними тенденціями. Автор статті домагається, щоби влада заборонила виконувати твори цього музика.

Засіви на Рад. Україні.

А. Т. Е. Рига. Радянська преса оголошує офіціяльні дані про вислід засівів у СРСР. Обсіяно 33 міліони ґектарів, себто виконано 75 прц. пляну. На Україні через дошкульний брак зерна та інвентаря, плян засіву виконано тільки на 60 прц. і 12 міліонів гектарів лишилось не засіяних.

Марш на Будапешт і Відень?

„Берлінер Таґеблят" подає, що президент міністрів Мадярщини ґраф Бетлен запросив до себе журналістів на конференцію у справі господарської кризи та інформацій преси про кризу. Ґраф Бетлен заявив журналістам, що в потребі він здавить опозицію навіть при помочі терору поліції. Мадярська преса відповідає на погрози, що влада, яка вживає терору, вже чує над собою похоронні дзвони. Опозиційна преса стверджує, що невдоволення народніх мас із теперішньої влади таке велике, що селяни домагаються радикальної зміни державного ладу. Недавно відбулось велике віче селян, в якому взяло участь 5000 осіб. Учасники віча грозили, що влаштують протестаційний марш селян на Будапешт, подібний, як улаштували фінляндські селяни на Гельсінґфорс.

Рівночасно „Берл. Таґеблят" подає, що „гаймвер" приготовляє нову акцію, і що стирійський провідник „гаймвери" д-р Фрімер заявив прилюдно, начеб то ця орґанізація була готова до маршу на Відень, щоби завести в Австрії диктатуру. Д-р Фрімер певний, що армія перейде до „гаймверівців".

Арештування канадійця

і двох львівських українців у с. Городиславичах та звільнення їх у Львові.

У вівторок 21. жовтня ц. р. виїхали пополудні автом зі Львова до села Городиславичі, бібрецького повіту, канадійський громадянин, лікар д-р Дей, уроженець Вінніпегу, в товаристві львівського адвоката д-ра Олександра Марітчака і лікаря д-ра Богдана Макарушки. Коли оба лікарі заосмотрювали в одній сільській хаті в Городиславичах потовченого селянина, явилась поліція і всіх їх арештувала. Арештованих відставлено до Львова до поліційних арештів при вулиці Яховича. Д-ра Дея на другий день ранком звільнено. Інші арештовані вийшли на волю коло полудня того самого дня, тобто в середу 22. жовтня ц. р.

Після страшної катастрофи під Аквіс́раном.

З Берліна оповіщають, що досі добули зпід руїн копальні в Альсдорфі 60 трупів, а 150 робітників ще лишилось під землею. У лічницях поміщено 75 ранених. Вибухло під землею 5000 кг. вибухового матеріялу. Сила вибуху була така велика, що на просторі 100 м² кинула людей на землю.

Терор в Індії.

А. Т. Е. Льондон. Підчас останніх заворушень у Бомбаю, поліція стріляла до товпи і ранила 20 осіб. Арештовано кількох гіндуських діячів, між ними голову військової секції гіндуського конгресу.

Вибори.

„Нелегальні збори".

Дня 5. ц. м. відбувалося в **Дубні** скликане Повітовим Виборчим Комітетом виборче зібрання мужів довіря. Зараз з початку зборів явилася поліція і заборонила збори „як нелеґальні", не вважаючи на протест зібраних, що закон дозволяє на повну свободу передвиборчих зборів у замкнених помешканнях. Арештовано б. посла А. Нивинського та секретаря комітету Сумника. Пізніше їх звільнено, але за „нелеґальне зібрання" покарало їх старосто по 2 місяці арешту. Зроблено відклик до суду.

Знову в Кремянці покарало староство б. посла Жука також за „нелеґальне зібрання" гривною у сумі 1000 зол.

ОСТАННІ ВІСТИ

АРЕШТУВАННЯ Д-РА СЕЛЕЗІНКИ І П-НІ СЕЛЕЗІНКОВОЇ ВДРУГЕ.

В середу, 22. жовтня ц. р. зараз по повороті д-ра Селезінки і п-ні Селезінкової по звільненні їх судом з золочівської тюрми арештовано їх вдруге та повезено до Тернополя.

ЧУЖИНЦІ ІДУТЬ ДО СХ. ГАЛИЧИНИ.

Польські джерела повідомляють, що з Данціґа ідуть до Львова сер Вальтер Нейпер, Вільфан голова конгресу непольських національностей у Женеві (словінець) і Крафт (югославянин). Вони бажають зазнакомитися з останніми подіями у Сх. Галичині.

ЗА НАПАД БІЛЯ БІБРКИ.

Політична поліція перевела ревізію у хаті Павла Зелинського у Львові при вул. Пілсудського 25. у звязку зі слідством у справі нападу на почтовий амбулянс біля Бібрки.

ЗАМАХ НА ВЧИТЕЛЯ.

У **Цеперові** (пов. Львів) стріляв хтось до управителя місцевої школи Степана Когута та зранив його в праву руку.

ПОЖЕЖА.

На фільварку Богдановича в **Чижикові** (біля Львова) згоріла стайня. Шкоди є на 15.000. В селі найшли комун. летючки та червоні прапорці.

У **Золочеві** в стайні ст. сержанта Симковського згоріли 3 вагони дощок. Й. Норена. Шкоди є на 18 тис. зол.

ПАНЦИРІ ДЛЯ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ.

Панцирів і охоронних щитів для польської поліції виконано вже 250. Приділили їх поодиноким воєвідським і повітовим командам. Варшавська поліція дістала 40 комплетів панцирів і щитів, найбільше з черги число дістала львівська поліція, бо 30 панцирів. Краківській поліції признали 6 комплетів. Головна команда замовила ще 200 нових панцирів і щитів.

АРЕШТУВАЛИ ДІТЕЙ.

Постерунок поліції у Козовій (пов. Бережани) повідомив управитель сигналового відтинка Римаж із стаційного уряду Березовиця-Острів, що ост. днями між Кривим і Потуторами, на 58-ім км. украв хтось і ушкодив дроти між головним і остерігаючим сигналом. Біля Потутор побив хтось колірові скла в тім самім сигналі а дротяні охоронні перстені зі сигналу усунув і так заподіяв шкоди на 210 зол. У звязку з тим арештували: Ів. Дяківського (11 літ), Ст. Бабія (10 літ), Ів. Галаса (8 літ), Ів. Пителя (9 літ), Каз. Гриняка (9 л.). Усі вони з Кривого, пов. Бережани.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА В ЗАЛІЩИКАХ.

У Заліщиках зударилися 4 вагони, навантажені шутром, із вагонами особового поїзду, до якого були дочіплені, тому, що не мали гальми. Ранені були робітники, що їхали на тих возах, а саме Швапінський, Монич, Вітюк, Мандюк і Кавлик. В ос. поїзді потовклися Чижевський і його жінка з Варшави.

ВИБУХ ҐРАНАТИ.

У **Вороняках** (пов. Золочів) при копанні бараболь вибухнула ґраната та зранила Мих. Джулу, Магд. Семчукову й Мих. Бубейду. Джулу перевезли до шпиталю в Золочеві й там відтяли йому рамя до половини.

СОЦІЯЛІСТИЧНИЙ ЗІЗД У ВІДНІ.

У Відні відбулися збори польських і австрійських соціялістів. Провідник австрійських соціялістів Отто Бавер осудив арештування б. послів у Польщі та заявився за ревізією кордонів.

ВБИВСТВО І САМОВБИВСТВО.

У Білій біля Новосілки (пов. Камінка Стр.) вбив хтось ножем Ґотриха Івана. Підозрівають, що вбивства доконали жінка Ґотриха і Кусняк Ст. — У Монастириськах отруїлася оцтовою кислотою Леа Кац.

УНЕВАЖНЕННЯ ВИБ. ЛИСТ.

У Каліші уневажнили листу Центроліву ч. 7. Уневажнять її теж мабуть і в Гродні. У Познані місті й повіті уневажнили 4 соймові листи Людового Бльоку (ХД) ч. 19. і сенатські листи в познанськім і варшавськім воєвідстві. Головна управа ХД заскаржила цю постанову до гол. виб. комісаря, щоби ухилив це рішення.

Останні телеґрами повідомляють, що ген. виборчий комісар признав зажалення ХД у справі уневажнення соймової листи ХД у виб. окрузі Познань-місто і повіт і до сенату у познанськім і варшавськім воєвідстві та відкинув рішення окружних комісій.

СЛІДСТВО В СПРАВІ ЗАМАХУ НА МАРШ. ПІЛСУДСЬКОГО.

У звязку із замахом на марш. Пілсудського арештувала поліція 17 людей, з тих лише 6 осталo у слідчій вязниці, а саме Ягодзінський, б. посол Дзєнгелевський, Трохимович, Бялковський, Марковський та Гужинський. Досі не найшли бомби, якої нібито мали вжити до атентату та не впали на слід тих, що буцімто фабрикували її.

ПІСЛЯ КАТАСТРОФИ В КОПАЛЬНІ.

До год. 2.20 попівночі дня 22. жовтня добули зі шибу Вільгельм в Альсдорфі 105 трупів. Кажуть, що в копальні є 124 робітники. В шпиталі є 100 тяжко ранених.

ЗНИЖКА КУРСУ ДОЛЯРА.

Банк Польський у Варшаві продавав доляри 22. X. по 8.93. Торговельні трансакції переводжено по 8.92 при великих оборотах. Знижка курсу доляра наступила під впливом вістей з берлінської біржі, яка від двох днів нотує курс доляра після перерахування на 8.92.

ШЕФ ТАЙНОЇ ПОЛІЦІЇ ШПІОНОМ.

Керовниками румунської шпіонської орґанізації були: інж. Мате, інж. Сальомон, д-р Авслендер, інж. Лер, інж Маєргоф. Арештували теж шефа секції тайної політичної поліції Севастіяна Попеску, що був у звязках із членами шпіонської орґанізації, м. і. інж. Калюшом у Відні. Всі арештовані, за виїмкою інж. Мате, призналися до шпіонажі. Румунська влада сконфіскувала банкові вкладки арештованих. Слідство виявило, що шпіонська орґанізація в Румунії була у взаєминах із такими орґанізаціями в Польщі та Югославії. Румунська влада прислала інформації польській та югославянській владі.

НОВИНКИ

— **ТИМ ВП. ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, які на днях одержать упімнення за передплату, а не вирівняють її до кінця цього місяця, з днем 1. листопада будемо приневолені припинити висилку нашого часопису.**

— **Конфіската „Діла".** Вчорашнє (236) число „Діла" підпало конфіскаті за всі дописи з краю у рубриці **„Що діється в нашому краю"** і за статтю **„По конфіскаті Пастирського Листа"**, — **„З голосів польської преси"**. Це 21. з черги конфіската нашого органу в цьому році.

— **Арештування.** У Львові арештовано в четвер 16. ц. м. учня VII. кл. філії української гімназії Маркіяна Малюцу і відставлено його до слідчої вязниці в Тернополі. В тому самому часі арештовано студ. унів. Куріцу, якого відставлено правдоподібно також до Тернополя. — В Добромильщині, в селі Коростно, арештовано студ. унів. Василя Качмара після передвиборчої наради і відвезено його до слідчих арештів у Перемишлі. — В суботу 18. жовтня ц. р. перевела поліція богато арештувань і ревізій серед українських громадян на Здолбунівщині (Волинь). Між арештованими є українська письменниця **Галина Журба** (Нивинська).

— **Викинення студентів-українців з інтернату в Дублянах.** Повідомляють нас, що з інтернату при господарській академії в Дублянах біля Львова викинено всіх студентів-українців числом 17. Викинення домагалася в ультіматиній формі т. зв. „Рада Дублянычикуф". Коли-ж на інтервенцію наших студентів у ректора він велів їм чекати до часу, аж збереться професорська рада, студенти-поляки, не чекаючи рішення тої ради, викинули наших студентів з інтернату силою.

— **Опечатання читальні на Знесінню.** Зі Знесіння повідомляють нас, що львівське староство опечатало там читальню „Просвіти". Сталось це під тим замітом, що ця читальня була начебто одним із гнізд саботажової акції.

— **Недозволені збори членів „Народнього Дому".** Минулої суботи 18. жовтня зїхалися у Львові теперішні члени „Народнього Дому", щоби незалежно — від наданого урядового комісаря Бачинського, — застановитися над управою і господаркою цеї інституції, яка при великім задовженні ступила нині на ризиковну і непевну дорогу. Та делегат поліції признав той зїзд, без участи урядового комісаря, неправним і не допустив до обрад. Говорять, що члени мають таки придумати якусь форму, щоби могли зібратися і поставити свої домагання.

— **Здемолювали читальню „Просвіти".** В Ямниці (біля Станиславова) вибито всі шиби у вікнах місцевої читальні „Просвіти", поломано віконні рами, подерто куртину й куліси. Шкоди є на 400 зол. Тоїж ночі хтось забрав орієнтаційну дорогову таблицю і вивіску зі школи з державним знаком.

— **Котом хотіли підпалити?** Польська преса пише, що у Новоставцях у ночі кинув хтось на подвіря Антона Лінцера кота з привязаною до хвоста горіючою ганчіркою. Люди з хати побачили це та погасили шмату.

— **Нагінка проти Давидовського.** Від деякого часу радянська преса почала скажену нагінку проти українського композитора і музика Давидовського, закидуючи йому, що його творчість чужа робітничим масам, що він сам ворог комунізму, що його музика повна дрібнобуржуазної, націоналістичної стихії і просвітянщини. „Місце Давидовщини в музею" пише преса про творчість цього музика. Особливо накинулись комуністи на Давидовського за його виступи на концертах, на Кавказі і над Доном, де цей музик виявив себе, як „апольоґет малоросійщини" і „жовтоблакитної романтики", а саме в тому, що відограв свої твори з „петлюрівським духом" „Бандура", „Кобза", „Україна", які „своєю ідеольоґією відповідають українській буржуазії і фашистам". Давидовський прогрішився ще і тим, що створивши музику до слів Шевченка „Учітеся, брати мої" „одягнув безбожника і комуніста Шевченка у церковні шати" цебто використав мотиви релігійних пісень. Чого доброго, ДПУ замкне Давидовського до вязниці за те, що він у музиці — фашист!

— **Дай нам Боже таких кухарів.** В Детройті помер кухар, Людвик Гедимін, який перед 25 роками виїхав до Америки і весь цей час був кухарем в однім клюбі. Він доробився такого маєтку, що вмираючи, записав 200.000 долярів для краківського університету на цілі польської науки.

— **Майже злінчували.** В Олесні на Шлеську купець Сітко убив у суперечці ножем шлюсаря Завбого. Товпа, яка це бачила, кинулась на вбивника і побила його до крови. Товпа була б його вбила на смерть, але поліція вирвала його із рук та завезла до вязниці. По дорозі товпа розброїла поліціянтів і била вбивника знову, аж другий відділ поліції розігнав товпу.

— **Як живеться за Збручем?** „Комуніст" пише, що в Харкові купити мило може тільки той, хто має апровізаційну картку I. категорії і то тільки один кусок мила на місяць. Тоалетового мила взагалі не можна дістати. Такий самий брак і всяких інших товарів.

— **З українського наукового життя за кордоном.** Засідання ч. 198 Українського Історично-Фільольогічного Т-ва у Празі відбулося у вівторок, дня 21. жовтня ц. р. із таким порядком дня: 1. Феденка П. В. — „М. Драгоманів і П. Ж. Прудон“; 2. Щербаківського В. М. — „Міжнародній Конгрес народнього мистецтва в Бельгії.“

— **Українець жертвою катастрофи в Америці.** Григорій Федун, родом з Дібринова, пов. Рогатин, переїзджаючи пенсильванійською залізницею через Ню Джерсі в Зединених Державах Півн. Америки, згинув підчас залізничої катастрофи. Похорони відбулись 27. вересня. Покійний був членом Українського Народного Союзу.

— **Легка метаморфоза.** З Калуша повідомляють нас, що там на днях головою жидів-бебістів вибрано адвоката д-ра Сокаля, що був ще донедавна завзятим сіоністом. Варта зазначити, що Львівська Адвокатська Палата і Найвищий Суд уважали себе примушеними замкнути адвокатську канцелярію д-ра Сокаля на один місяць і він тепер безробітний.

— **Наукова експедиция на Поліссю.** До Кобрині на Поліссю приїхала наукова експедиція геольогів з Варшави, яка виказала, що в глибині 20 м. під землею у поліських лісах лежить торф, який вказує на те, що перед 5000 роками на Поліссю істнувало рослинне життя, яке наслідком ріжних геольогічних причин завмерло. У глибині 6 м. найдено дерево, яке походить із камяної доби.

— **Росія заведе латинську азбуку?** Радянська преса подає, що 15. грудня в Москві почнеться зізд російських фільольогів, які радитимуть про реформу правопису і про введення латинської азбуки. Комісар освіти Бубнов заявив, що латинська азбука буде введена із днем 1. січня 1932 р., а 1931 рік призначений на підготовчу працю для тієї реформи у школах, урядах і т. д. Російська преса признає, що латинську азбуку вводиться головно тому, щоби облекшити комуністичну пропаганду за кордоном.

— **Рабіндранат Тагор занедужав.** З Ню Йорку прийшли вісти, що Рабіндранат Тагор приїхавши до Америки, поважно занедужав. Він здавна недомагав на серце і тепер його недуга так погіршилась, що він не може читати своїх викладів в американських університетах, які його запросили.

— **Помер граф Бобринський.** „За Свободу“ пише, що в Парижі помер на еміграції б. член „Государственного Совета“ граф А. А. Бобринський.

В справі свята ощадности.

Комунікат.

Львівський Відділ Т-ва „Ощадність“ для господарности й добробуту подає до відома, що **в неділю дня 26. жовтня ц. р.**, якийто день призначила Надзірня Рада Т-ва „Ощадність“ як день **Свята Ощадности у Львові** відбудуться слідуючі реферати згл. відчити про ідею і значіння ощадности:

В год. 12. вполудне: в Т-ві „Бесіда“ (Рутовського 22), референт: през. д-р Кость Левицький; в Міщанськім Брацтві (Руська 3), референт: дир. Ярослав Колтунюк; в Союзі Українських Купців (Підвалля 9), референт: інж. Ілярій Ольховий.

В 6. год. пополудні (18-тій): в Т-ві „Зоря“ (Вірменська 25), референт: дир. Микола Творидло; в Т-ві Слуг ім. св. Йосафата (Бляхарська 11), реф.: Антін Гаврилко; в кооп. „Рідний Дім“ (Задвірянська 10), реф.: Зенон Рудик; в кооп. „Згода“ (Городецька 95), реф.: інж. Роман Раковський; в чит. „Просвіти“ на Знесінні, реф.: д-р Петро Палійчук; в чит. „Просвіти“ на Замарстинові, референт: Дмитро Квасниця.

В год. 7. (19-тій) вечором: в читальнях „Просвіти“: Середмістя — референт інсп. Мануїл Павлюк; Личаків — реф.: Володимир Дуткевич; Жовківська — реф.: Іван Грабар; Городецька — реф.: Олекс. Черник; Стрийська — реф.: Михайло Кульчицький; Левандівка — реф.: д-р Зенон Петрів; Богданівка — реф.: Ярослав Маренін; Сигнівка — реф.: Олекс. Вербинець; Клепарів — реф.: Михайло Біганський.

Позатим будуть уладжені обходи Свята Ощадности в Українській Торговельній та Доповняючій Промисловій Школі, як і у всіх заведеннях „Рідної Школи“ та інших українських установах по окремій власній програмі.

Львів, 20. жовтня 1930.

Львівський Відділ Т-ва „Ощадність“ для господарности і добробуту:

Мирон Гаврисевич, вр. **о. Н. Ґалянт**, вр.

СПОРТ

Легкоатлетичні змагання в Перемишлі.

Дня 18. і 19. жовтня відбулися в Перемишлі легкоатлетичні змагання заходом УСК „Беркут“. До змагань стануло 30 змагунів з шістьох товариств. Змагання стояли на високому рівні і пройшли гарно, до чого причинилася теж прегарна погода і численно зібрана публика.

Конкуренції жінок. I. 60 м.: 1) Ніжанковська (Сокіл-Б., Львів) 9.3 сек., 2) Стасівна (Сокіл-Пер.) 9.4 сек., 3) Гусарівна (Беркут). **II. Стусан кулею:** 1) Ніжанківська (С-Б.) 8.29 м. (поза конкурсом 8.64 м., зах.-укр. рекорд), 2) Гусар (Б) 8.16 м., 3) Сенечко (Б) 7.46 м. **III. Мет диском:** 1) Гусар (Б) 27.25 м. (зах.-укр. рек.), 2) Сенечко (Б) 22.03 м., 3) Ніжанківська (С-Б.) 17.75 м. **IV. Мет ратищем:** 1) Гусар (Б) 22.80 м. (зах.-укр. рек.), 2) Ніжанківська (С-Б.) 19.95 м., 3) Стасівна (Сок. II.) 16.15 м. **V. Скок удовжінь:** 1) Гусар (Б) 4.05 м., 2) Ніжанківська (С-Б.) 3.99 м., 3) Стасівна (Сок. II.) 3. 61 м.

Конкуренції мущин. I. 100 м.: 1) Семчишин (Б) 12.1 сек., 2) Козак (Б), 3) Ковальський (Б). **II. 200 м.:** 1) Біницький (Б) 24.8 сек. (зах.-укр. рекорд), 2) Ковальчик (Б), 3) Семчишин (Б). **III. 400 м.:** 1) Ковальчик (Б) 56 сек. (зах.-укр. рек), 2) Біницький (Б), 3) Лев (Б). **IV. 800 м.:** 1) Медвіть (Б) 2:13.5, 2) Коломиєць (Б), 3) Гірний (Б). **V. 1500 м.:** 1) Медвіть (Б) 4:40 (зах.-укр. рек.), 2) Коломиєць (Б) 4:49.1, 3) Гірний (Б). **VI. 3000 м.:** 1) Медвіть 10:43.2, 2) Полотнюк (УССК Львів), 3) Свита (Б). **VII. Стусан кулею:** 1) Козак (Б) 10.73 м., 2) Круль (Сокіл-Клеп., Львів) 10.69 м., 3) Андронів (Б) 9.79 м. Обруч: Круль 20.77 м. (10.75+10.02) зах.-укр. рек. **VIII. Мет диском:** 1) Козак (Б) 34.40 м., 2) Гнатейко (УССК) 33.39 м., 3) Круль (С-Кл.) 33.26 м. **IX. Мет ратищем:** 1) Козак (Б) 45.38 м., 2) Андронік (Б) 41.76 м., 3) Дмитришин (Б) 39.68 м. **X. Скок удовжінь:** 1) Ковальчик (Б) 5.72 м., 2) Біницький (Б) 5.62 м., 3) Козак (Б) 5.55 м. **XI. Скок вгору:** 1) Дмитришин 1.53 м., 2) Лев (Б) 1.48 м., 3) Мачай (С-Кл.). Змагання закінчив д-р Загайкевич, пращаючи змагунів і заохочуючи їх до дальшої праці, а голова „Мол. Громади“ вручив побідному клюбові нагороду (дискобола).

Г. Р.

Надвірна 19. X. Бескид-ЖКР 2:0 (2:0).

Велика перевага Бескиду, який під воротами противника невмів дати собі ради. Ґолі здобули Полатайко і Волюватий. Суддя п. Адам зі Станиславова. Публики поверх 200 осіб, але неукраїнської.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 22. жовтня ц. р. масло пріма експортове солене 3·80 зол., масло пріма бльокове несолене 3·80 зол., літра молока 0·27 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 10·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер, 23. жовтня, год. 7·30 веч. „Трубадур“ Верді.

Пятниця, 24. жовтня год. 7·30 веч „Дімок трьох дівчат“.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Щодня „Хоробрий вояк Швейк“.

Малий Міський Театр:

Четвер, 22. жовтня, год. 7·30 веч. „Вічне перо“.

Пятниця, 24. жовтня, год. 7·30 вечором „Вічне перо“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Танцюристка Цілі (природно кодірова).

КАСІНО: Поцілуй (Ґрета Ґарбо).

КОЛЬОСЕИ: Нечинне.

КОПЕРНИК: Звукова фільма: „Атлантик“.

ЛЕВ: Звукова фільма: „Король прошаків“.

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Атлантик“.

ОАЗА: Грач у шахи.

ПАН: Сон про кохання.

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Під крівлями Парижа“.

ПАСАЖ: Звукова фільма „Співаючий свізун“.

ПРОМІНЬ: Орієнт Експрес (Ліль Даговер).

РАЙ: Звукова фільма: Парада кохання

ХИМЕРА: Гра за мущину.

ФАТАМОРГАНА: Після заходу сонця.

СТИЛЕВЕ: Чорний пірат. (Фербенкс) Гарольд Льойд.

УТІХА: У воріт смерти (Бенкрефт). Кон демократ.

Програма радіо.

Пятниця 24. X. 1932.

Варшава (1411,7) 12·10 Грамофонові платн. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·25 Спів. **Берлін** (419) 16·05 Віолінчеліст Сальмонд. **Харків** (426) 10·00 Гумор і сатира. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Брюссель** (508,5) 21·15 Російська музика. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля Сільвінга. **Будапешт** (550,5) 9·45 Хор 400 дітей. **Ленінград** (1000) 17·30 Літературний вечір. **Париж** (1724,1) 15·45 Концерт.

Субота 25. X. 1930.

Варшава (1411,7) 20·30 Рециталь Марії Лега. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·30 Спів. **Льондон** (356,3) 19·45 Органи. **Берлін** (419) 16·05 Музика східної Европи. **Харків** (426) 20·00 Орхестра. **Рим** (441,2) 17·00 Радіоорхестра. **Прага** (486,2) 20·50 Популярні пісні. **Відень** (516,3) 17·15 Сонати Моцарта. **Будапешт** (550,5) 9·30 Богослуження. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооператива Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Заболотів:

23. X. Доллі.

24. X. Циганка Аза.

Переїздом вступить Театр на 25. X. і 26. X. до Коломиї. — Репертуар буде оголошений в слідуючім числі. 765

Свій до свого! Одинока українська робітня взуття при вул. **Личаківській ч. 65. Петра Ціхановського** виконує обув всякого рода і реперації. 757 4—5

Ширіть наш часопис!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ФУТРА — оказійно продає і приймає в комис „Universum“, Пасаж Міколяша, Львів. 688 8—10

ПРОДАМ оказійно три нафтові висячі лямпи — Супінського 19. II. поверх, галерія на ліво. 760 2—3

РУТИНОВАНИЙ концiпієнт з річною практикою, судовою та півторарічною ефективною практикою адвокатською пошукує посади у адвоката від 1. січня 1931 р. — Платня після умови. — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Концiпієнт“. 764 2—3

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 437

ГЛЯДАЮ негайно вправного концiпієнта, що може заступати адвоката. Умовини прошу подати на письмі під „С. М.“ до Адмін. „Діла“. 745 4-5

НОВА комфортова камяниця, бічна Листопада, вільні мешкання, склеп, чинш 700 золотих місячно. Ціна сімтисячпятьсот долярів, готівка чотири. — Ігнат, Львів, Куркова 24. 766 2—2

ТЕПЛЕНЬКА кімната мебльована фронтова до винайму від 1. листопада. — Зголошення Союзний Базар, Руська 20. у Начальника. 768 2—4

КООПЕРАТИВА „УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР“ у ЛЬВОВІ. Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові пошукує двох тенорів — одного соліста, другого до хору. Оферти треба слати на адресу — Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові вул. 3. мая. 774 1—5

ЛЕКЦІЇ на провінції пошукує рутинований інструктор — Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Вправа“. 773 1—1

НЕ ЖУРИСЬ, дівчино — Мандль направить пильно. За одного золотого кульчик, брошку і перстенець — відновить аж дивно! вул. Коперника напроти кіна. 772 1—?

ШУКАЮ спільника з ґрунтом або докупна при воді і залізниці на сході для плекання лікростин. На відповідь марку. — Bobjak, gimnazjum Chrzanów. 771 2—2

ВІДНАЙМУ покій сонашний двом або трьом ученикам (учeницям) з цілим удержанням по приступній ціні. — Зголошення вул. Педтевна 41. ч. дверий 7. партер. 2—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Дентист - Стоматольоґ

Д-р мед. Чайковська-Ляхова Ольга

лікар заграничних клінік

орд. від 8—12 і 14—18 год., неділі і свята 10—12. **ЛЬВІВ, вул. Льва Сапіги ч. 9.**

408 27-?

Д-р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та **лікарської косметики**

ординує в скірних недугах і т. д. від год. 8½—10, 14—16. **в косметиці** від 10—11 і 16—18 **в неділі і свята** від 10—11.

Гірське сонце. Вапофор. Діатермія. Кріотерапія. Сепаратові ждальні.

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці).

Вінда до вжитку. **Телефон 38-96**

специяліст недуг легенів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлення Рентґеном.

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.